

bort és élelmiszereket, hanem az őstermeléstől különböző fűszer- és gyarmatárú, különféle háztartási szükségleti és fényűzési, valamint ruházati cikkeket is munkásainak és tisztviselőinek a rendes kereskedői áron rendszeresen árusított.

A saját termésű bornak pedig ilymódon értékesítése forgalmi adózás szempontjából az őstermeléssel kapcsolatos kereseti tevékenység keretét meghaladó, nyílt üzlethelyiségeknek tekintendő élelmiszerraktárakban végzett üzleti haszon elérésére irányuló oly rendes kereskedői tevékenységnek minősül, amelyre nem vonatkoztatható az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 13. pontjában az őstermelőknek a saját termésű boraik eladásából származó bevételekre biztosított adómentesség.

III. Panaszosnak a villanyáram szolgáltatásával kapcsolatosan létesített s a saját tulajdonát képező csatlakozási berendezésért kapott 10.000 aranykoronás bevétele ugyancsak jogosan vonatott forgalmi adó alá,

ugyanis a pótlólag beszerzett áramszolgáltatási szerződés 1. §-ának B) pontjából világosan kitűnik, hogy ezen berendezés létesítése és karbantartása kizárólag a szállításra leköötött villanyáram akadálytalan szolgáltatásának a biztosítása érdekében, vagyis a villanyáram szállítással szorosan összefüggően történt és ezen létesítmény előállítási költségeinek, tehát a létesítési ellenértéknek megtérítésére, a villanyáramárú megszerzője magát szerződésileg kötelezte. — Minthogy az 1921. évi XXXIX. t.-c. 33. §-ának 1. bekezdése értelmében forgalmi adóalap megállapításánál számításba kell venni mindazt az ellenértéket, amelynek szolgáltatására magát az árú megszerzője kötelezte és minthogy a szóbanforgó 10.000 aranykorona térítmény ily ellenértéket képez és azt panaszos cég a szállított villanyáram-árúért kapott adóköteles bevételeihez nem számította hozzá és nem adóztatta meg, ennél fogva annak pótlólagos megadóztatása jogos és indokolt.

A dologi kezesség alkalmazásánál a jóhiszemű szerzés általános vélelmével szemben a rosszhiszeműséget bizonyítani kell. (Közigazgatási Bíróság 9.722/1930. P. szám.) A panaszos ellen dologi kezesség címén történt az illeték érvényesítése és zálogjogi biztosítása, azon az alapon, mert B. L. U. E. lakostól megvásárolta a D. község 1303. sz. tjkvi betétben A. I. 2. sor — 317—318. hrsz. alatt felvett ingatlant. Az itt kérdésben forgó vagyónátruházási illeték ugyanis a jogelődje és R. J. között kötött adásvételi szerződéssel kapcsolatos. A m. kir. közigazgatási bíróság kiegészítő eljárás során beszerezte az illeték megtámadott telekkönyvi biztosítására vonatkozó tkvi iratokat s azok alapján, valamint a kiszabási iratok alapján a következő tényállást alapította meg: 1. az illeték kiszabására alapul szolgált adásvételi szerződés 1922. évi április hó 29. napján kelt, bejelentése illetékkiszabás végett 1923. évi február hó 7. napján, az illeték

kiszabása 1925. évi július hó 21., a fizetési meghagyás kézbesítése pedig 1927. évi május hó 13. napján; 2. a panaszos az említett ingatlant 1922. évi szeptember hó 10. napján kelt adásvételi szerződéssel szerezte meg; 3. a m. kir. adóhivatalnak dologi kezesség alapján telekkönyvi biztosítást kérő megkeresése 1927. évi február hó 15. napján érkezett a telekkönyvi hatósághoz. E tényállásból nyilvánvaló, hogy a panaszos dologi kezesség címen az illetékért nem felelős. Az 1920:XXXIV. t.-c. 23. §. (3) és (5) bekezdésének rendelkezése értelmében ugyanis a jogügyletnek illetékkiszabás végett való bejelentésével kezdődő két évi határidő eltelte után a telekkönyvi bejegyzést csak akkor lehet elrendelni, ha időközben harmadik személy az ingatlanra jóhiszeműen tulajdonjogot nem szerzett. Itt az érvényesítés jóval a 2 évi határidő lejárta után történt, abban a tekintetben pedig semmi bizonyíték nincs, hogy a panaszos rosszhiszemű szerző volna. A jóhiszemű szerzés általános vélelmével szemben ugyanis a rosszhiszeműséget bizonyítani kell.

Mezőgazdasági kamarai illeték kivetési ügyben a közigazgatási bíróságnak hatásköre nincs. (Közigazgatási Bíróság 252/1930. P. szám.) A panasz az adóügyi bizottság határozatának azon része ellen irányul, amely szerint az adóügyi bizottság a k.-i kir. pénzügyigazgatóságot arra utasította, hogy a panaszos cég terhére a megfelelő mezőgazdasági kamarai illeték kivetése érdekében intézkedjék. A panasz felett a rendelkező rész szerint kellett határozni, mert a mezőgazdasági kamarai illeték kivetési ügyeiben határozni a kir. közigazgatási bíróságnak hatásköre nincs. A mezőgazdasági kamarai illeték kivetésének ügyét a m. kir. pénzügyminiszternek a kir. földművelésügyi miniszterrel egyetértőleg az 1920. évi XVIII. t.-c. 47. és 48. §§-ai alapján kiadott 1922. évi 189.643. számú rendeletéhez csatolt utasítás szabályozza, amelynek az 5. §-a szerint a mezőgazdasági kamarai illetéket a községi előljáróság veti ki, amelynek a kivetése ellen a 9. §. szerint az ott megjelölt módon és időben a közigazgatási bizottság adóügyi bizottságához, ennek a határozata ellen pedig a kir. földművelési miniszterhez van felebbezésnek helye.

Az alkalmi társaság egyik tagjának jövőbeli kölcsönnyújtás iránti kötelezettségvállalása nem tekinthető kölcsönszerződésnek. (Közigazgatási Bíróság 8646/1930. P. szám.) A kiszabás megátadott része az alkalmi társaságot létesítő szerződés ama részével kapcsolatos, amelyben a szerződő felek közül az Sz.-cs.-i Tpénztár Rt. cég kötelezettséget vállal, hogy az alkalmi egyesülés céljára 150.000 pengőig terjedő kölcsönt fog nyújtani, a tagok egyetemleges váltói kötelezettségvállalása ellenében.

A m. kir. pénzügyigazgatóság a szerződésnek ezt a rendelkezését kölcsönszerződésnek minősítette (III. díj. 64. t.) s ennek megfelelően szabta ki az után az illetéket.

A kölcsönszerződésnek azonban lényeges kellékei a köl-